

ရှင်ဝိုင်း

အမုန်းကွန်ချာ

အခန်း - ၁

"စိန် လိုက်လေ ... ပန်းရိုင်းအတွက် ကြာသလားလို့ အဲဒီဆရာဝန် ချောချောကို လက်ခုပ်ထဲ ထည့်ခလောက်နိုင်ပြီဆို နင်တို့ ပြောထားတဲ့ အတိုင်း တစ်ယောက်ကို သုံးပုံးဆီ ငါ့ကို လောင်းရမယ်နော်"

"ဟားဟ သိပ်အပြောမကြီးနဲ့ ပန်းရိုင်း ... သူက ရေခဲတုံးကို မဟုတ်ဘူး ... သံမဏိခဲကြီး ဒီကိုလာသာလာတာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်တာ မဟုတ်ဘူး ... စားသောက်ပြီးပြန်တာ ဘီယာတောင် မသောက်ဘူး ကျန်တာဆိုဝေးရော ... သူက တဏှာကုန်စင်တဲ့ သူတော်စင်လား မသိဘူး"

သူငယ်ချင်းလေးယောက် အလောင်းအစား တစ်ခုကို ကြေးညှိ နေကြသည်။ ကြေးက အပျော်တမ်းမို့ သုံးပုံးစီ ပန်းရိုင်းရှုံးလျှင် သူတို့ ကို သုံးပုံးစီ ပေးရမည်။ ပန်းရိုင်းအတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မာယာ ထောင်ချောက်ထဲ ထည့်လှောင်ရန် ခက်ခဲသည့် ပြဿနာ မဟုတ်ပေ။ မာယာ မသုံးတာတောင် ရိုင်း၏ ခြေရင်း နှလုံးသား မြေခင်းချင်သူ များနေသည်။

"ပန်းရိုင်း"

"ကျွတ် စိတ်ပျက်တဲ့ အထဲ အဲဒါတွေလည်း ပါတယ်"

ကြီးကျယ်ခန်းနားသည့် king စားသောက်ဆိုင်၏ တစ်ဦးတည်းသော

အမွေဆက်ခံမည့် ဇာမဏီကြောင့် ရိုင်း စိတ်ညစ်ရတတ်သည်။ ။

"ရိုင်း သီချင်းဆိုရမယ့် အလှည့်မို့ လာပြီးမော်ဖူးတာ ... ကိုယ့်ရဲ့ ရိုင်း လေး ဒီနေ့ သိပ်လှနေတယ် "

ရိုင်း၏ ပခုံးကို မထိတထိ ပုတ်ခတ် ပြောနေသော ဣစ္စကား ဣ အပြုအမူများကို မျက်ထောင့်နီဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ။ ပခုံးပေါ်တွင် လူး လွင့် ရစ်ဝဲနေသည့် သူလက်ကို ရိုင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပုတ်ချလိုက်သည်။ ။

"သွားစမ်းပါ ... ငါ့အသားကို ထိတာ မပြောနဲ့ လေဟပ်တာတောင် မ ကြိုက်တာ နင်သိတယ် မလား နောက်တစ်ခါဆို ငါ့အဆိုးမဆိုနဲ့ "

"ကိုယ်က ထိုက်တန်အောင် ဘောက်ဆူး ပေးမှာ ပါဗျ ... ဘာလဲ မ လိုချင်ဘူးလား ကိုယ့်ကိုချစ်လို့ အရှုံး မရှိပါဘူး ... ရွှေမင်းသမီးလေး ဖြစ် သွားမှာ "

"ဒီမှာ ငါသာငွေမက်ရင် နင့်ကိုဘာလို့ ချစ်နေတော့မှာ လဲ ... နင့်အ ဖေကို အပိုင်ချိုင်ပြီး နင့်မိထွေးနေရာ ယူလိုက်မှာ ပေါ့"

ဂျစ်ကန်ကန် ပြောလိုက်သည့် ရိုင်းစကားကြောင့် ဣတစ်ယောက် မျက်မှောင်ကုတ် သွားတော့သည်။ ။

"ရိုင်းရာ ကိုယ်မှာ ဘာအားနည်းချက် ရှိနေလို့ လဲ ... မင်းကို တကယ် လက်ထပ်ယူမှာ ပါ"

"တော်တော့လို့ ပြောနေတယ် မလား ... ငါ့ကို နင့်အပြောတွေ နင့် စည်းစိမ်တွေနဲ့ မြူဆွယ်လို့ ရတဲ့ မိန်းမများ ထင်နေလား ... ငါ့ချစ်ဖို့ ဆို ဆယ်သက် စောင့်လိုက်အုံး"

လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ထောင်ပြီး ဣကို ခပ်မာမာ ပြောလိုက်သည်။ ။ ပြောရခဲ့သည် လည်း များ နေပြီ။ သို့သော် အမှတ်မရှိသည် ပြောရမှာ

လား။

"မင်းအချစ်ကို ရဖို့ ဆို ဘယ်လောက်စောင့်ရရ စောင့်မယ် ... ဒါပေမဲ့ တခြားလူကို ချစ်လို့ ကတော့ အဲဒီလူကို လိုက်သတ်မှာ မင်းမှတ်ထား ..."

အလျှော့ မပေးစတမ်း ပြောသွားသည့် ဇာကြောင့် သက်ပြင်းကိုသာ ရှိုက်ချလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းများ ကလည်း အလုပ်ရှင် ဖြစ်နေ၍ ဘေးဖယ်နေရာက ဇာကြောင့် ထွက်သွားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် ရိုင်း၏ ပခုံးကို ကိုင်ကာ နှစ်သိမ့် ပေးနေကြသည်။

"ရိုင်းရယ် စိတ်ညစ် မနေပါနဲ့ ... သွားတော့လေ နင့်အလှည့် ရောက်ပြီ"

"အင်း"

စိတ်မပါ လက်မပါ စင်ပေါ်ကို တက်လာခဲ့သည်။ မိုက်ကို ကိုင်ပြီး မျက်လုံးကိုမှိတ်ရင်း သီချင်းကို စဆိုလိုက်သည်။ စိတ်ညစ်သော နေ့များတွင် အလွမ်းအဆွေးများ ကိုသာ ဆိုတတ်ပြီး ဆိုပြီးဆိုလျှင်လည်း မျက်လုံးကို မှိတ်ထားတတ်သည်။ စိတ်ညစ်သည့် နေ့သည်လည်း တစ်ပတ်တွင် လေးရက်လောက် ဖြစ်နေတတ်သည်။ ဆယ်နှစ်သက်တမ်း ရှိပေမယ့် မေမေ သေခဲ့ရသည်ကို မျက်စိထဲက မထွက်သေး။ ထိုအကြောင်းတို့သည် ရိုင်းကို အမြဲခြောက်လှန့် သတိပေး နေတတ်သည်။

ရိုင်းဆိုလျှင် အလွမ်း အဆွေးသမားဟု ဆိုင်လာနေကျ သူများက သိနေသည်။ သီချင်းကို moodသွင်းလိုက်ပြီး စတင်လိုက်သည်။

"ကျွန်မက မှောင်နေတဲ့ အခန်းငယ် ကျွန်မက ဒဏ်ရာတွေ အပြည့်နဲ့

ကျွန်မကို လမ်းပြမယ့်သူ မရှိပေမယ့် လမ်းလေးခင်းထားတယ် ... ကျွန်မက ကြွေတွေ မဲတယ် ... ကျွန်မက ငွေတွေ မက်ဖူးတယ် ... ကျွန်မမှာ ချစ်ရမယ့်သူ မရှိပေမယ့် အသည်းလည်း ကွဲဖူးတယ် ... ကျွန်မရဲ့ အသည်း အကုန်ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ပြည့်နေတယ် လူတွေမသိတဲ့ လမ်းရဲ့ ထောင့်လေး ထဲမှာ ကြိတ်ငိုခဲ့ဖူးတယ် ... ကျွန်မရင်ထဲ နာကျင်စရာ တွေလည်း ရှိပါတယ် ကျွန်မကြောင့် အနှောင့်ယှက် ဖြစ်သွားတဲ့ သိပ်ချစ်ရတဲ့ သူလည်း ရှိတယ် ..."

အသံကို ကြားလိုက်ရစဉ် အစားကိုသာ စားနေသည့် မီရာခေတ် အံ့ဩမှ င်တက်စွာ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသော အသံ ပါဝါကြောင့် တမူထူးခြားစွာ နားစည်မှ တစ်ဆင့် နှလုံးသားအထိ ရိုက်ခတ် လှုပ်ခါစေသည်။

ဆေးခန်းနှင့် နီး၍ ဝင်စားရာက အစားအသောက်ကောင်းကို စွဲမက်ခဲ့သည်။ ယခုတစ်ဖန် အသံကောင်းကြောင့် အမြဲတမ်း လာမိမည်ထင်သည်။ သည် လာစားသည် မှာ မကြာသေးပေမယ့် သူမကိုတော့ မမြင်ဖူးသေးပေ။ တစ်ခါမှ ဆုမချဖူးသည့် မီ။ သူမကိုမှ ဆုချချင်လာ၍ ဝိတ်တာကို ခေါ်ပြီး သောင်းတန် ငါးရွက်ကို ဆုချခိုင်းလိုက်သည်။

"ရိုင်း ဒီမှာ ဟိုဝိုင်းက အစ်ကိုက ဆုချခိုင်းလိုက်တာ"

"ဘာလို့ နင်ကယူလာတာလဲ။ ငါ ပိုက်ဆံဆုချတာ မယူတာ မသိဘူးလား"

စင်ပေါ်ကဆင်းပြီး ထိုစားပွဲဝိုင်းကို ဦးတည် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့နားအရောက်တွင် ခေါင်းငုံ့နေသည့် ထိုလူကို မော့ကြည့်စေရန် စားပွဲခုံကို လက်ဖြင့် ခေါက်လိုက်သည်။

"ဒါ ရှင်ပေးတာလား"

"ဟုတ်ပါတယ် ... ညီမ အသံကို ကြိုက်လို့ ဂုဏ်ပြုတာပါ"

"ရိုင်းက ပိုက်ဆံ ဆုချတာကို ယူလေ့ယူထ မရှိလို့ ဒါကို ပြန်ယူလိုက်ပါ"

"မဟုတ်သေးပါဘူး ..."

"ဘာလဲ ရှင်တို့ က စားသောက်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုတိုင်း ငွေမက်မယ် ထင်နေတာလား ..."

"အဲလို မဟုတ်ပါဘူး ထူးဆန်းနေလို့ ပါ။ ကိုယ်က ဂုဏ်ပြုတာကို လက်မခံတော့ စိတ်ထဲတော့ စိတ်မကောင်းဘူးပေါ့"

"ဟွန်း ..."

ဘာစကားမှ မပြောတော့ဘဲ ကျောခိုင်းထွက်ခွာ လာတော့သည်။ ။

"ရိုင်း ... အဲဒါပဲ ငါတို့ ပြောတဲ့ ဒေါက်တာက"

"ဟာ ဟုတ်လား သွားပါပြီဟာ ... ငါက ခပ်ဂျစ်ဂျစ် ပြောထားခဲ့တာဟ"

လက်လွှတ်သွားသည့် အခွင့်အရေးကို နှမြောတသသဖြင့် လည်ပြန် ကြည့်နေမိသည်။ ။ လောင်းထားသည့် ကိစ္စကို အကောင်အထည်ဖော်ရမည်။

ဆေးခန်းရောက်သည် အထိ စိတ်က ဆိုင်မှာ သာ ကျန်ခဲ့သည်။ ။ မိ

ကို သက်သက်ဖဲ့ လွတ်လိုက်သည့် သူမက ထူးဆန်း လွန်းနေသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း ပြုံးနေမိလိုက်သည်။ အိမ်ကို မပြန်ဖြစ်သေး၍ ဆေးခန်းကိုသာ ဝင်လာမိသည်။ ဒယ်ဒီ ရှိနေလျှင် အိမ်ကို ပြန်ချင်စိတ်ပင် မရှိပေ။

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်နေမိလိုက်သည်။ သို့သော် စိတ်က သူမအကြောင်းကိုသာ တွေးနေမိသည်။

"ဟယ် ရိုင်း ... ဟိုမှာ ဆေးခန်း မပိတ်သေးပါလား ... နင် တစ်ခုခု လုပ်လိုက်တော့ ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ပဲ"

"အင်း ဒါပေမဲ့ စောစောက ငါကန့်လန့်တိုက် ထားတာဟာ ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဆေးခန်းဝင်ဖို့ အကြောင်းတစ်ခု ရှာလိုက်ပေါ့ဟာ"

ရိုင်း စဉ်းစားရတော့သည်။ ဆေးခန်းကို ဝင်ရန် အကြောင်းရင်း ရှာရမည်။ ဘေးဘီကို ဝဲကြည့်စဉ် ပုလင်းကွဲ တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ချက်ချင်းကောက်ယူပြီး လက်မောင်းဆီကို ခြစ်ချလိုက်သည်။

"အ"

အံ့ကိုကြိတ်ပြီး အသံမထွက်အောင် အောင့်ထားလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းများက အံ့သြပြီး ကြည့်နေကြသည်။ လက်မောင်းမှ သွေးများ စီးကျလာတော့သည်။

"ပန်းရိုင်း ... နင်ရူးသွားပြီလား"

"ငါဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရအောင်ပဲ ဒီလောက်တော့ ပေးဆပ် ရမှာ ပေါ့"

"လာ လာဆေးခန်းထဲ ဝင်ရအောင်"

လက်မောင်းကို သွေးအများကြီး မထွက်အောင် ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ နာကျင်ပေမယ့် လုပ်ချင်ရာ လုပ်ရလျှင် ကျေနပ်နေတတ်သည်။ ။ ထို့ကြောင့် ပင် လက်ကောက်ဝတ်တွင် သေမင်းက လက်မခံသည့် ဒဏ်ရာများက ဗလပွ ဖြစ်နေသည်။ ။ ထိုဒဏ်ရာများကို ကြည့်လျှင် ရိုင်းကို ရူးနေသူဟု ထင်ကြပေလိမ့်မည်။

"ဒေါက်တာ ဒေါက်တာ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းကို ကူညီပါဦး"

အလန့်တကြား ဝင်လာကြသည့် စားသောက်ဆိုင်မှ မိန်းကလေးများကြောင့် မျက်လုံးပြူး သွားတော့သည်။ ။ စာအုပ်ကိုချပြီး နောက်ကို ကြည့်လိုက်တော့ ဒဏ်ရာရလာသော သူမကိုမြင်၍ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည် အထိ လန့်သွားသည်။ ။ ရင်ထဲ၌ တဒိန်းဒိန်းဖြင့် ပူလောင်ခြင်းမျိုး စူးဝင်သွား၏။

"လာ လာဒီမှာ ထိုင်ပါ ... ဘာဖြစ်လာကြတာလဲ"

"ဟို"

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ လက်မှာ ထစ်အနေစဉ်

"သံချွန်နဲ့ မတော်တဆ ခြစ်မိတာပါ"

ဒဏ်ရာကို သေချာ စစ်ဆေးရင်း သံချွန် ခြစ်မိသော ဒဏ်ရာ မဟုတ်မှန်း မိ သိလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်လို့ လား ... ပုလင်းကွဲ ရှုလာတာပါ။ ပြဿနာ ဖြစ်လာတာ ဆိုရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါ"

"မဟုတ်ပါဘူးဆို ကုမပေးချင်တာလား ... နေ ပြန်မယ်"

ဒေါသတကြီး ထပြန်မည် လုပ်နေသည့် သူမလက်ကို ဆွဲထားရသည်

။ စိတ်ဆတ်သည့် သူမကို နည်းနည်း လန့်သွားသည် ။

"ကုမပေးချင်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တာဝန်အရ မေးရတယ်ဗျ။ တော်ကြာ ပြဿနာ ဖြစ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ဒါကြောင့် ပြန်မယ်ပြောတာ ဘာလို့ ဆွဲထားသေးလဲ"

"ကိုယ်က ဆရာဝန်မို့ပေါ့ ငြိမ်ငြိမ်နေ"

ဒဏ်ရာကို သန့်ရှင်းပေးနေရင်း ရိုင်းကို အမိန့်ပေးလိုက်သည် ။ သူငယ်ချင်းများကို ကြည့်တော့ မျက်လုံးမှိတ်ပြရင်း

"ရိုင်း ငါတို့ ချုပ်တာ မကြည့်ရဲလို့ အပြင်က စောင့်မယ်နော်"

"သွားသွား"

သေချာ ရှောင်ဖယ်သွားမှန်း ရိုင်းသာ သိလိုက်သည် ။ သူ့ကို အနီးကပ် မြင်နေရသည် ။ ကော့ညွှတ်နေသော မျက်တောင်များက မိန်းကလေးနှင့် ပင် များ လောက်သည် ။ မျက်ခုံးမှာ ထူထဲ ဖြောင့်တန်း နေပြန်သည် ။ မထူမပါး နှုတ်ခမ်းနှင့် နှာတံစင်းစင်းက သူ၏ ခန့်ညားခြင်းကို ပံ့ပိုး နေပြန်သည် ။ သူ့ကို မြင်တော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ပြန်တမ်းတစေသည် ။

သူမ၏ လက်မောင်းကို သွေးတိတ်စေပြီး ချုပ်ပေးရန် ပြင်နေစဉ် လှန်တင်ထားသည့် ပခုံးနားဆီက အမှတ်ကို မြင်လိုက်ရသည် ။ ရိုးရိုး အမှတ် ဆိုလျှင် အံ့ဩမည် မဟုတ်ပါ။ လိပ်ပြာပုံ အမှတ်အသား ဖြစ်နေ၍ အံ့အားသင့်သွားသလို ရင်ထဲလှိုက်ခုန်မြန်သွားရသည် ။ သူမ မျက်နှာကို ကြည့်မိတော့ အတိတ်က ဖြူနုကို ပို၍ တရိပ်ရိပ် မြင်လာသည် ။ ဆံပင်ရှည်ရှည် ဖြူနုနှင့် သူမသည် ဆန့်ကျင်ဘက်။ သနပ်ခါးသာ လိမ်းတတ်သည့် ကလေးမနှင့် မိတ်ကပ်ကို ခုံမင်လိမ်းတတ်သည့် သူမ

မဖြစ်နိုင်မှန်း သိပေမယ့် ဖြူနုဟု သာ စိတ်ထဲမှ ကောက်ချက်ချလိုက်မိသည်။

"မင်း နာမည်က"

"ပန်းရိုင်း"

"နာမည်က အရင်းလား"

"ရှင့် အပူပါလား ... အရင်က ဘယ်လို နာမည်နေနေ ခုက ပန်းရိုင်း"

"မင်းကလည်း ဒါလေး မေးတာကို"

"မမေးနဲ့ မဆိုတာ မေးတာ မကြိုက်ဘူး"

ဂျစ်ကန်ကန် ပြောနေသည့် သူမကို ကိုင်ပေါက်ချင်စိတ်ပင် ဖြစ်မိသည်။ ဒဏ်ရာကို အစိမ်းလိုက် ချုပ်ပေးနေပေမယ့် နည်းနည်းလေးမှ မျက်နှာပျက် မသွားပေ။ ပေတေလွန်းသည့် သူမကို လက်လန်သည်။

"ပြီးပြီလား"

"ခဏ"

သူမက ဖြူနု ဟုတ်မဟုတ် အကဲခတ်နိုင်ရန် ပတ်တီးကို စိမ်ပြေ လက်ပြေ စည်းနေလိုက်သည်။ စိတ်မရှည်ဟန် မေးနေသည့် သူမ မေးခွန်းကြောင့် သာ အာရုံစုစည်းမှု ရလာရသည်။ ပတ်တီးစည်းပေးရင်း သူမ လက်ကောက်ဝတ်မှ များစွာသော လှီးဖြတ်ဒဏ်ရာကို မြင်ရစဉ် ဒေါသမီး ဟု နံ တောက်လောင်လာသည်။

"ဒါတွေ ဘာတွေလဲ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေ ထားတာလား"

လက်ကောက်ဝတ်ကို ခပ်တင်းတင်း ကိုင်ပြီး ရှေ့နေတစ်ဦး ပမာစစ်ဆေးနေမိပြန်သည်။ တကယ်ဆိုလျှင် မေးခွန်းသည် နယ်ကျွံမှန်း သိ

ပေမယ့် စိုးရိမ်မှုကြောင့် ဘာကိုမှ မစဉ်းစားမိတော့။

"အပျော်လှီး ထားပါ့မလား ..."

"မင်းကွာ ဘာတွေများ ဒီလောက်စိတ်ညစ်လို့ လုပ်ရတာလဲ"

"လောကကြီးကို စိတ်ကုန်လို့ ... ပြီးတော့ လူယုတ်မာတွေကြောင့် ပြုလဲခဲ့တဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကို ပြန်မရတော့လို့ "

"မင်းဘက်မှာ ရှိနေတဲ့ သူတွေ မင်းကို ချစ်တဲ့ သူတွေ အတွက် မင်းဒီလို မလုပ်သင့်ဘူးလေ"

"ရိုင်းကို ချစ်မယ့်သူ ချစ်ရသူမှ မရှိတာ ဘာထည့်တွက်စရာ လိုလဲ"

"မင်းမသိတဲ့ တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေဦးမှာ ပါ"

ဘဝကို နာကြည်းနေသည့် သူတစ်ယောက်ကို အားပေးစရာ စကား ရှားလွန်းသည် ။ ဖြူနုသာ ဖြစ်ခဲ့ရင် မီ သေမတတ် ရင်နာမိမှာ ။

"မင်းရဲ့ သွေးက ဘာအမျိုးအစားလဲ"

"ဒီဒဏ်ရာလေး အတွက် သွေးအမျိုးအစား ပြောဖို့ လိုလို့ လား"

"ကဲ ပြောသာပြောပါ"

"AB"

"ဟင်"

"ဒါပဲမလား သွားပြီ"

ပိုက်ဆံသောင်းတန် သုံးရွက်ကို ချပြီး ထပြန်လာခဲ့သည် ။

သူမထပြန်စဉ် သူမ၏ နှာတံကို ဘယ်ညာပွတ်ဆွဲသည့် အမူအကျင့် လေးကြောင့် မီကို ပို၍ အံ့အားသင့်စေသည် ။ မတ်တတ်ရပ် ထားသည့်

ခြေလှမ်းများက မခိုင်ဘဲ ယိုင်နဲ့ သွားသည်။ ။ ထပ်တူကျနေသည့် အမှတ်တရ တွေကြောင့် ဆယ်နှစ်ခန့် ကွဲကွာခဲ့သည့် အပြီးပိုင်ရှင်လေးကို ပြန်တွေ့ရသည်။ ။ သေချာပါသည်။ ။ သူမသည် သားငယ်ခေါ် မီ၏ နတ်သမီး ဖြစ်နေသည်။ ။ သူမကို တွေ့ဆုံပုံကြောင့် ဆွံ့အစွာ ကျန်ခဲ့သည်။ ။ သတိဝင်လာချိန် ဆေးခန်းအပြင်ကို ပြေးထွက်လာရင်း သူမကို လိုက်ရှာနေမိသည်။ ။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ သူမကိုမြင်၍ အော်ခေါ်မိလိုက်သည်။ ။

"ဖြူနု"

နောက်ကို လှည့်လာသည့် သူမက မျက်မှောင်ကျုံ့ ကြည့်နေသည်။ ။ သည် နာမည်ကို ကြားလျှင် မီ ဘယ်သူဆိုတာ သူမသိနိုင်သည်။ ။ ရင်ခုန်သံများ ရထား ခုတ်မောင်းရင်း ခြေဖျားလက်ဖျား များက ရေခဲစိမ် ထားသလို အေးစက်ထုံထိုင်း နေသည်။ ။ ခြေလှမ်းများက ခဲဆွဲထားသည့် ခြေထောက်လို လေးလံပြီး သူမအနားကို ရောက်ရန် ကြန့်ကြာနေလေသည်။ ။

"ရှင် ရိုင်းကို ခေါ်လိုက်သလား"

"ခေါ်တယ်"

ဖြူနုဆိုသော အသံကို ကြားများ ကြားမလားဟု မျှော်လင့်ချက်ကြီးစွာ သူမမျက်ဝန်းဆီကို တည့်တည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သို့ပေမယ့် ရီဝေသော မျက်လုံးများက အဖြေထုတ်ရ ခက်နေသည်။ ။ ရင်ခုန်သံများက ကိုယ်တိုင်ပြန်ကြား နေရသည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ ပန်းရိုင်းလို့ ခေါ်တာ မဟုတ်သလိုပဲ ... ကျွန်မနာမည်က ပန်းရိုင်းလေ"

"ပန်းရိုင်းလို့ ခေါ်တာပါပဲ ... မနက်ဖြန် ဆေးလာထည့်လို့ ပြောမလို့"

"ဒါပဲမလား သွားပြီ"

ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပစ်လွှဲပြီး ထွက်သွားသည့် သူမကို ဖွင့်ပြောရန် ဆွံ့အနေမိသည်။ သူမကို ဝမ်းသာအားရ ပြောပြရန် အင်အားမဲ့ နေမိသည်။
 "သူမကို ရုတ်တရက် ပစ်ထားခဲ့ရ၍ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဘယ်လို အခြေအနေမျိုး များကြောင့် သူမပုံစံသည် ပြောင်းလဲ သွားသလဲ မတွေ့တတ်တော့။ သူမကို ကာကွယ်ပေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။"

"နင်တို့ မြင်တယ် မလား။ အဲဒီဆရာဝန် ကြာကြာ မခံနိုင်ပါဘူး။ ငါ့ဆီ ရောက်လာမှာ သေချာတယ်"

လက်ဖျောက်တီးပြီး သူငယ်ချင်းများကို ကြွားလုံး ထုတ်နေမိသည်။ စိတ်ထဲတွင် ထူးဆန်းသလို ခံစားနေရသည်။ မိမိအပေါ် ချစ်ခင်သူ တစ်ယောက်လို စိုးရိမ်နေခြင်းကြောင့် ရင်ထဲတွင် မတူညီသော ခံစားချက်များ ထွေပြားနေသည်။

"အေးပါ အခုမှ အစရှိသေးတာပါ။ စောင့်ကြည့် သေးတာပေါ့"

သူငယ်ချင်းများ ၏ လှောင်ပြောင်မှု ကြားတွင် ပန်းရိုင်း ဘယ်တော့မှ မရှုံးနိုင်ဘူးပေ။ သူမတို့ သည် ရိုင်းအတွက် မိသားစုတစ်ခု။ ပျော်ရွှင်မှု ပေးသော အသိုက်အမြို့ တစ်ခုဖြစ်သည်။

"ရိုင်း ဆေးသောက်ပြီးမှ အိပ်နော်။ တော်ကြာ မနက်ဖြန် အလုပ်မဆင်းနိုင် ဖြစ်နေမယ်"

"အလုပ် မသွားရတော့ ဟိုကောင်မျက်နှာ မမြင်ရ တော့တာပေါ့"

"ဟုတ်မယ် အဆောင်ထိ လာတွေ့မှာ တော့ မမြင်ဘူး"

"ငါလေ ပိုက်ဆံလို လို့ သာပေါ့ မဟုတ်ရင် ဒီဆိုင်ကို လုပ်ကို မလုပ် ချင်တော့ဘူး"

အိပ်ရာပေါ်တွင် ပက်လက်လန်၍ နဖူးပေါ်လက်တင်ပြီး စိတ်ပျက် နေမိသည် ။ အမေအတွက် ဆေးကုသစရိတ်သည် အမြဲလို နေ တတ်သည် ။ သမီးတစ်ယောက်လုံးကို မငဲ့ညှာဘဲ သေကြောင်းကြံသည် က တစ်မျိုး စိတ်ဝေနာကြောင့် စိတ္တဇ ဆေးရုံတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေ နေရသည့် အမေကို စိတ်နာပေမယ့် မမုန်းရက်ခဲ့ပေ။

"ဒီလိုပဲပေါ့ဟာ။ နင်သဘော မတူဘဲ နင့်လက်တောင် မထိရဲတာကို ကြောက်နေတာလား"

"မကြောက်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ သူကလည်း ယောက်ျား တစ်ယောက်ပဲ လေ။ မထင်ထားတဲ့ မာယာတွေ ဘယ်လောက် ပြည့်နေမယ် ဆိုတာ သိ မှ မသိနိုင်တာ။ ယောက်ျားဆို ဘယ်ယောက်ျားမှ ကို အယုံအကြည် မရှိ တော့တာ ဆယ်စုနှစ် ရှိနေပြီ။ ပေးသလောက်ယူတဲ့ အမျိုးပဲလေ။ ကျား တစ်ကောင်ကို ထိပ်တိုက် ရင်ဆိုင်လိုက်တာမှ အသက်ဘေးက လွတ်ချင် လွတ်မယ်။ မာယာများ ပြီး ကောက်ကျစ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက် ရန် က သေတဲ့ အထိ မလွှတ်ဘူးဟ။ ငါ့အမေသာ ကြည့်ပေါ့"

"နင့်အမေ သက်သာလား"

"ဒီလိုပါပဲဟာ"

အကြောင်း သိနေသည့် သူငယ်ချင်းများက တိတ်ဆိတ်သွားသည် ။ ပတ်ဝန်းကျင် တိတ်ဆိတ်မှုနှင့် အတူ ငိုချင်နေသည့် နှလုံးသားက မုန်တိုင်း မလာခင် တိတ်ဆိတ်နေသည် ။ နီရဲလာသော မျက်ဝန်းအိမ်က နှလုံး သား မုန်တိုင်းကို သတိပေး နေသည် ။ သို့သော် ပြိုကျလာမည့် မျက်ရည် စက်များကို သိုသိပ်ထားသည် ။ ယောက်ျားတစ်ယောက် အတွက် ပျက်

စီးခဲ့သည့် ဘဝကို မျက်ရည်ဖြင့် ကုစားရမည်ကို ရိုင်းမုန်းသည် ။
နာကျင်လွန်း၍ ဘယ်ဘက်ရင်ဘတ် အထက်နားတွင် အမှတ်အသား တစ်ခုအတွက် သက်သေတက်တူး ရှိနေသည် ။ ထိုတက်တူးသည် ထိုလူ၏ အင်္ဂါနာမည် တစ်လုံးတည်း။ တက်တူးကို မြင်တိုင်း အမုန်းများ တစတစ တိုးပွားစေရမည်။ ရင်ဘတ်ကို လက်ဝါးဖြင့် အုပ်မိုးရင်း လက်သီး ဆုပ်လိုက်သည် ။

"ရှင်ကို မြေလှန်ရှာပြီးကို သတ်ပစ်မယ်"

အံ့ကို သွားများ နာကျင်သည် အထိ ကြိတ်ခဲထားသည် ။
ချောက်ချားစရာဥများကို အမုန်းများ ဖြင့် ဖြေသိမ့်ခဲ့ရသည် ။ ညများကို ဖြတ်သန်းရသည် မှာ ကြာရှည်လွန်းလှသည် ။ နာကျင်စရာများ ပြတ်သိပ်နေ၍ လား မသိ။ မဖြောင့်ဖြူးသည့် ညများ အတွက် အိပ်ရေးဝသည့် ညမရှိခဲ့ပေ။

"ရိုင်း ဆေးရုံ သွားမလို့ လား"

"အင်း ဒီနေ့တစ်လ ပြည့်တာလေ။ ငါ့ကို မှတ်မိလို မှတ်မိငြားပေါ့။ နင်တို့ အတွက် မနက်စာ ဝယ်ထားခဲ့တယ်။ ငါ ညနေမှ ဆိုင်တန်းလာခဲ့မယ်"

ကျောပိုးအိတ်ကို လွယ်ပြီး လျှာထိုးဦးထုပ်ကို ဆောင်းကာ ထွက်လာခဲ့သည် ။ ရိုင်း၏ ပုံစံမှာ ညတစ်မျိုး နေ့တစ်မျိုးဖြင့် မြွေများကဲ့သို့ အရေခွံချွတ်တတ်သည် ။ ရိုင်းကို မမှတ်မိစေရန် ခေါင်းကို ခပ်စိုက်စိုက် ဆောင်းထားသည် ။ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာသည့် ရိုင်းကိုမှ ခေါ်သံ ကြားလိုက်သည် ။

အခန်း - ၂

"ရိုင်း"

ကားတစ်စီးဆီမှ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ မော့ကြည့်လိုက်တော့
ဏီ ဖြစ်နေသည်။ သူ့ကို မကျေမနပ် မျက်စောင်း ထိုးလိုက်သည်။ ။ ဂရုမ
စိုက်ဘဲ လမ်းဆက် လျှောက်လာသည့် ရိုင်း၏ လက်ကို နောက်မှ
ဆောင့်ဆွဲခြင်း ခံလိုက်ရသည်။ ။

"အာ ဘာလုပ်တာလဲ"

လက်မောင်းရင်းက ဒဏ်ရာက သွေးထွက်လာ၍ နာကျင်လာသည်။ ။
အင်္ကျီမှာ အဖြူရောင် ဖြစ်နေ၍ သွေးများက မြင်သာလှသည်။ ။

"ဘာဖြစ်ထားတာလဲ လက်က"

"နင့်အပူပါလား ဖယ်စမ်းပါ နောက်ကျနေလိမ့်မယ်"

"နင့်အမေဆီကို မဟုတ်လား ငါလိုက်ပို့မယ်"

"တော်ပါပြီ နင့်နဲ့ သွားရမှာ စိတ်ရှုပ်လွန်းလို့ "

"ဒီဒဏ်ရာနဲ့ ကားတိုး စီးမလို့ လား။ ငါ နင့်ကို ဘာမှ မလုပ်ဘူးလို့
ကတိပေးတယ်။ အကယ်၍ တစ်ခုခုလုပ်ရင် နင်ပါလာတဲ့ ခေါက်စားနဲ့
သာ ထိုးဟာ"

ကတိတွေပေးကာ ပြောနေသည့် အစကားကြောင့် တွေးမိသွားသည်။ ညနေအလုပ်ကို မိဖို့ ဆိုလျှင် သူပြောတာလည်း မှန်နေပြန်သည်။

"ကတိတော့ တည်ပါစေ"

"နင့်ကို ပေးတဲ့ ကတိ ဘယ်တုန်းကများ မတည်ဘူးလို့ လဲ"

သူကားပေါ်ကို တက်ထိုင်လိုက်သည်။ ကားပေါ် ရောက်ရောက်ချင်း စကားများ မည် ကြံနေသည့် အစီအသံကို မကြားရအောင် နားကြပ်ကို နားထဲ ထိုးသွင်းပြီး မျက်လုံးကို မှိတ်လိုက်သည်။

"မင်းကလည်း ကွာ အဲလောက်ကို ကိုယ့်ကို လန့်နေတာလား"

ချစ်စကားတွေ တိတိတာတာ ပြောချင်နေသည့် အစီကို ဘရိတ်မပါဘဲ ဘရိတ်မိ စေခဲ့သည်။ ကားကိုသာ အာရုံစိုက် မောင်းရသည်။ ချစ်တတ်လွန်းသည့် အစီမှာ လည်း သည် လို ဂျစ်ကန်ကန် မိန်းကလေးကိုမှ စွဲလမ်းစွာ ချစ်နေမိခဲ့သည်။ သူမကို မြင်နေရလျှင်ပင် ကျေနပ်နေတတ်သည်။

ရေမိုးချိုးပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာသည့် ဓီကို ဧည့်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေသည့် ဒယ်ဒီက လှမ်းခေါ်နေသည်။

"ဓီ ဘယ်သွားမလို့ လဲ။ ဒီနေ့ duty offဆို"

"သားသူငယ်ချင်း တွေနဲ့ ကျန်းမာရေး စောင့်ရှောက်ဖို့ သွားမလို့ "

"ဒယ်ဒီ ရှိနေလို့ ရှောင်နေတာလား"

"ဒယ်ဒီကလည်း သိနေတာကို မေးနေသေးတယ်"

"ဘယ်ချိန်ထိ ရှောင်နေဦးမှာ လဲကွာ"

"ဒယ်ဒီအပြစ်တွေ မကျေသရွေ့ပေါ့"

ဒယ်ဒီကို တစ်ခါမှ ကလန်ကဆန် မလုပ်ဖူးပေမယ့် လွန်ခဲ့သော ဆယ်စုနှစ် ကတည်းက မျက်နှာချင်းမဆိုင် ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဒယ်ဒီနယ် ပြောင်းခဲ့စဉ်တွင် က မိ ပြန်မလိုက်ချင်ခဲ့ပေ။

"ဒယ်ဒီ ဘာလို့ ပြောင်းမှာ လဲ တာဝန်လည်း မပြီးသေးဘူးလေ"

"ဒီမှာ နေလို့ မရတော့လို့ "

"သား နေခဲ့မယ်"

"မနေခဲ့ရဘူး ... ဒီကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာရဘူး"

မလိုက်ချင် လိုက်ချင်ဖြင့် ပြန်လိုက်ခဲ့ရသည် ။ ဖြူနုကိုလည်း မနှုတ်ဆက် ခဲ့ရပါ။ သူမကို မတွေ့ရသည် မှာ လည်း တစ်ပတ်ခန့် ရှိနေခဲ့သည် ။ သူမ အမေများ နေမကောင်း ဖြစ်နေသလား မပြောတတ်ပေ။ အိမ်ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ဒယ်ဒီမှာ ပြဿနာများကြောင့် ပြန်လာခဲ့မှန်း သိခဲ့သည် ။ မိန်းမတစ်ယောက်နှင့် ရှုပ်သည့် ဇာတ်လမ်းကို မာမီ သိသွားသည် ။ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒယ်ဒီကို စိတ်နာ နေခဲ့သည် ။

စိတ္တဆေးရုံတွင် ကျန်းမာရေး ကူညီ စစ်ဆေးပေးရန် ထွက်လာခဲ့သည် ။

"ရိုင်း ရောက်ပြီ"

"အင်း ဒီမှာ ပဲ ရှင်စောင့်နေ လိုက်မလာနဲ့ နော်"

ဆေးရုံထဲကို ဝင်လာခဲ့သည် ။ အခန်းကိုယ်စီတွင် ပိတ်လှောင်ထားသည့် ဝေဒနာသည် များ ရှိသလို အပြင် အခန်းများ တွင် ထားသည့် သူများ လည်း ရှိသည် ။ ရိုင်းကို မြင်လျှင်ပင်

"ဟို ကောင်မလေး လာပြီ ငါ့အတွက် ဘာပါလဲ"

"ပါတာပေါ့ မောင်လေးရဲ့ ရော့ မုန့်တွေ"

တကယ်တော့ သူသည် ရိုင်းထက် အသက်ကြီးမည်။ သို့သော် မောင်လေးခေါ်မှ သဘောကျမှန်း သိနေသည်။

"နာရီရော"

လာတိုင်း သူ၏ လက်တွင် နာရီပုံဆွဲ ပေးတတ်၍ နာရီတောင်းနေသည်။ ဖောင်တိန်ကို ထုတ်ပြီး နာရီပုံဆွဲ ပေးလိုက်သည်။

"ဒီတစ်ခါ ရှယ်ဆွဲပဲ ခေးထားတာနော်"

"တကယ်လား ဒါဆို မဖျက်တော့ဘူး"

ပျော်ပြီး ထွက်သွားသည့် သူကို ကြည့်ပြီး သံဝေဂ ရမိသည်။ လူတိုင်းသည် တစ်မျိုးမဟုတ် တစ်မျိုး ရူးသွပ်နေကြသည်။ သို့သော် သူတစ်ပါးကို နင်းချ၍ ရူးနေသော လူများ ထက် သည် ဆေးရုံက လူများကမှ သာသေးသည်။ သူတို့ စွဲလမ်းရာ တစ်ခုကို ဘဝပေးကာ ရူးသွပ်ကြသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ပေ။

အမေ့အခန်း ရှေ့တွင် ခြေစုံ ရပ်လိုက်သည်။ အမေသည် ရိုင်းဘက်ကို ကျောပေးလျက် သံတိုင်များ ကာထားသည့် ပြတင်းဘက်ကို မျက်နှာမူကာ စကားတွေ ပြောနေသည်။ အမေပြောနေမည့် စကားများကို မကြားရပေမယ့် ရိုင်းသိနေသည်။

"အမေ နေကောင်းလား ဒီဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပါဦး ဒီမှာ အမေ့သမီးလေ ဒီအရုပ်လေးကို မှတ်မိလား အမေ ဝယ်ပေးထားတာလေ"

တစ်ချက်လေးမှ ငဲ့မကြည့်ဘဲ ရယ်ပြုံးပြီးသာ စကားတွေ တတွတ်တွတ်

တ် ပြောနေသည်။ ။

"တိတ်တိတ်နေစမ်း။ ဒီနေရာကို မသာအိမ်များ မှတ်နေလား လာငို
နေတယ် ကျက်သရေ မရှိတာ ... ဒီမှာ ငါ့ယောက်ျားနဲ့ စကားပြောနေ
တာ မမြင်ဘူးလား"

"အမေ"

အမေ့ကို လင်တ ရူးသွားသည် ဟု ပြောကြသည် ကို ရှက်သည် ။
သို့သော် အမေသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကြောင့် ရူးသွပ်နေသည် ။
သမီးကိုပင် မမှတ်မိတော့ပေ။

"ဘယ်က အမေတာလဲ သွား သွား"

ငြိမ်သက်နေသည့် အမေသည် ချက်ချင်း သောင်းကျန်းတော့သည် ။
ဆေးရုံဝန်ထမ်း များက ရိုင်းကို ထွက်လာခိုင်း၍ သူမ အခန်းရှေ့က ထွ
က်လာရသည် ။ အမေ့ကြောင့် ကျသည့် မျက်ရည်များကို မုန်းသလောက်
မျက်ရည်များ ကျရပြန်သည် ။ သည် တစ်ခေါက် တွင် လည်း မမှတ်မိ၍
ခြေကုန်လက်ပန်း ကျရပြန်သည် ။

"ရိုင်း ပြန်တော့မှာ လား"

"အင်း"

"ဘာလဲ နင့်အမေက နင့်ကို မမှတ်မိဘူးလား။ အားမငယ်ပါနဲ့ ဟာ
တစ်ချိန်ချိန် ပြန်မှတ်မိမှာ ပါ"

"အဟင့် ... ငါလေ အမေ့ကို ဒီလိုမြင် နေရတာကို မုန်းတယ်ဟာ"

ရှက်ငိုနေသည့် ရိုင်း၏ ပခုံးကို ဖက်က ဖက်ထားသည် ။ ရိုင်း ခဏ
တာ စိတ်လွတ်ကာ ငိုလိုက်မိသည် ။

မိတို့ ဆေးရုံထဲ ဝင်လာချိန်တွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ရိုင်းကို မြင်လိုက်ရသည်။ လူတစ်ယောက်၏ ရင်ခွင်တွင် မြင်လိုက်ရ၍ အလိုလို ဒေါသဖြစ်မိသည်။ သူမတို့ ဆီ သွားမည် အလုပ်တွင် ကားပေါ်တက်ပြီး ထွက်သွားကြသည်။ ထိုလူသည် သူမချစ်သူလား။ ထိုစိတ်ဖြင့် ရင်တစ်ခုလုံးကို ဆုတ်ဖြသလို စုတ်ပြတ်သတ်သွားသည်။ ထိုစိတ်သည် သဝန်တိုစိတ်တန်ဖိုး ဖြတ်မရသည့် အရာတစ်ခုကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီ ဆိုသောစိတ်များသာ ဖြစ်နေသည်။

တစ်နေ့ကုန် စိတ်မကြည်မလင် ဖြတ်သန်း ခဲ့ရသည်။ သူမရှိသည့် ဆိုင်ကို တန်းလာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူမ သီချင်း မဆိုသေးပေ။ ထိုင်စောင့်နေမိသည်။ ဆိုင်သိမ်းချိန် နီးသည် အထိ မဆိုသေး၍ ဆိုင်ဝန်ထမ်းကို ခေါ်မေးလိုက်သည်။

"ပန်းရိုင်း မလာဘူးလား"

"သူလာပါတယ် ဒါပေမဲ့ သူ မဆိုဖြစ် လောက်ဘူးဗျ"

ထိုစကားကြား၍ ကတောက်တစ်ချက်ကို အကြောင်းမဲ့ တီးခေါက်လိုက်သည်။ လက်သီးဖြင့် စားပွဲကိုထုပြီး ဆေးခန်းဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။ ဆေးခန်းဝတွင် မျက်နှာကို မှောက်ကာ ထိုင်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်သည်။

"ဒီမှာ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"ရှင်ပဲ ဆေးလာထည့် ပြောထားပြီးတော့"

"အော် မင်းကို"

မျက်နှာမော့လာမှ သူမဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ သူမမျက်နှာတွင် မို့အစ်နေသည်။ သူမ ငိုထားတာလား။ သူမ ရည်းစားကြောင့် ဖြစ်နေလိမ့်

မည်။ ဆေးခန်း တံခါးကိုဖွင့်ပြီး သူမကို အတွင်း ခေါ်လာခဲ့သည် ။

"မင်းရုပ်ကလည်း ရည်းစား ပူမိနေတဲ့ ရုပ်နဲ့ "

"ရိုင်းဘာသာ ဘာပူမိမိ ရှင့်နဲ့ မှ မဆိုင်တာ ဆေးထည့်မှာ သာ ထည့်စမ်းပါ"

"မင်း ဆေးမသောက်ဘူးလား။ အနားက သွေးပြန်ထွက်ပြီး ရောင်နေတယ်"

"မသောက်မိဘူး"

"ဟုတ်မှာ ပေါ့ ဆေးမေ့လောက်အောင် ရည်းစားနဲ့ ပျော်မြူးနေမှာကိုး"

"နေစမ်းပါဦး ... ရှင်က ဘာလို့ ရည်းစားကြောင့် ကြီး အဝီပြောနေတာလဲ"

"ဒီအလုပ်လုပ်နေတဲ့ မင်းက ရည်းစားမရှိတာ မဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာ ဒါကြောင့် ဆိုတာ ပိုသေချာတယ်လေ"

"ဘာ ဒီအလုပ်လုပ်တာနဲ့ ရည်းစားထားပြီး ပျက်စီးနေတယ် ဆိုလိုတာလား။ ရှင်လည်း ဒီလူတွေထဲ လူပါလား။ ရိုင်းတို့ ကပဲ ပျက်စီးနိုင်တဲ့ မိန်းမပျက်တွေပေါ့ ဟုတ်လား။ ရှင်တို့လို အသိုင်းအဝိုင်းကြီး တွေမှာရော မိန်းမကောင်းတွေ ချည်းပဲပေါ့။ ဒီလို အလုပ်လုပ်ကြလို့ မိန်းမပျက်လို့ ကင်ပွန်းတပ်ရင် ဟုတ်တယ် ရိုင်းက မိန်းမပျက်ပဲ"

စိတ်အနာဆုံး ဖြစ်ရပ်ထဲတွင် ထိုအကြောင်းများ ပါသည် ။ စိတ်ရှိသလောက် အော်ပြောလိုက်သည် ။ ဆေးထည့်ပေးရန် လုပ်နေသည့် သူလက်များကို ခါထုတ် ပစ်လိုက်သည် ။ ခြေလှမ်း ကျဲကျဲများ ဖြင့် ဆေးခန်းအပြင် ဆီကို ထွက်ရန် ခြေလှမ်း ပြင်လိုက်သည် ။ သည် နေရာတွင်

ဆက်နေမိလျှင် ပါးကို ဆက်တိုက် ရိုက်မိပါလိမ့်မည်။ ဒေါသကို ထိန်းနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ အထက်တန်းစား ဆန်သည့် စိတ်ဓာတ်လေးကို သြချမိတော့သည်။ ။

"ရိုင်း ... ဘာလို့ အဲလောက် ရိုင်းပျနေရတာလဲ ... စကားကို အေးအေးဆေးဆေး ပြောရနေတာကို"

"ရိုင်းတယ်ဟုတ်လား စကားကြမ်းတမ်းတော့ ရိုင်းတယ်ပေါ့။ ရှင်တို့လို သူများကို အမြင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးနဲ့ ဘောင်ခတ် ကြည့်တာကရော မရိုင်းဘူးပေါ့"

"ရိုင်း"

ဒေါသကို မထိန်းနိုင်၍ ထပြန်မည် လုပ်နေသည့် ရိုင်း၏ လက်ကို ဆွဲထားသည်။ ။ နောက်ကို ခပ်ချေချေ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ပါးကိုရိုက်ရန် ရွယ်လိုက်သည်။ ။ အချိန်မီ ထိန်းလိုက်နိုင်သော စိတ်ကြောင့် ပါးပြင်ဆီကို မရောက်ဘဲ ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်သည်။ ။

"ရိုင်းက မိန်းမပျက် အရိုင်းအစိုင်း ဆိုတော့ ရှင်တို့လို ဂုဏ်ကြီးရှင်နဲ့ မပတ်သက်တာ ကောင်းပါတယ်။ ဒီဒဏ်ရာ တွေတာဆိုတော့ ဒီဒဏ်ရာကို ရှင် မကုဖူးခဲ့ဘူးပဲ ထားလိုက်ပါ"

ဒဏ်ရာကို အနာစိမ်း ပြန်ဖြစ်ပြီး ချုပ်ရိုး ပျက်စေရန် ကုတ်ဖြလိုက်သည်။ ။ ပခုံးဆက်မှ စီးကျလာသော သွေးများ သည် လက်ဖျားက တစ်ဆင့် သူ့လက်ဆီကို ကူးပြောင်းသွားသည်။ ။ မျက်စိတစ်မှိတ် အတွင်း ဖြစ်ပျက်သွားသည့် အဖြစ်အပျက်များကြောင့် အသက်မဲ့လူသား တစ်ဦးလို ငိုငေးကျန်ခဲ့သည်။ ။ သတိပြန်ဝင်လာ၍ သူမ နောက်လိုက်လာ ခဲ့ပေမယ့် သူမကို မမြင်ရတော့။ သူမလက်မှ ကျလာသော သွေးစက်များ ကသာ မီလက်နှင့် ကြမ်းပြင်တွင် ရဲကျန်ခဲ့သည်။ ။ သွေးများ ပေကျံနေသ

ည့် မီလက်ကို ဖြန့်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲက မခံမရပ်နိုင် ဝေဒနာကြောင့်
မျက်ရည်ဥများ ဝဲလာသည်။ ။ ဝန်တိုမှု တစ်ခုက ခြားနားခြင်းကို စတင်
သွားပြီ။ သူမကို ပထမအကြိမ် ခွဲခွာပြီးပြီ။ ယခုအချိန်တွင် ဘယ်လို
နည်းနှင့် မှ ခွဲသွားမည်မဟုတ်ပေ။

"ဖြူနုရယ် နင်က အရင်က ငါအရမ်းချစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေး မဟု
တ်တော့ပါလား။ ဒါက ဘာကြောင့် လဲ။ နင်ဘယ်လိုဆိုးဆိုး နင့်အနား
မှာ အမြဲရှိနေပါ့မယ်"

သူ့ကို စိတ်ဆိုးသည့် စိတ်ကြောင့် အဆောင်ကိုပင် ဘယ်လိုရောက်
လာမှန်း မသိလိုက်။ အဆောင်အခန်းထဲ ရောက်ချိန် ဘာမှ မပြောနိုင်ဘဲ
လဲကျသွားသည်။ ။

"ရိုင်း ရိုင်း"

သူငယ်ချင်းများ ၏ စိုးရိမ်တကြီး အော်သံကိုသာ ကြားလိုက်ရသည်
။ သစ်ပင်တစ်ပင် အောက်တွင် သားငယ်နှင့် ဆော့နေကြသည်။ ။ သူက
ရိုင်းမျက်နှာတွင် ပေနေသည့် ရွှံ့များကို တယုတယ သုတ်ပေးနေသည်။ ။

"ဒီအမှတ်လေးကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြရဘူးနော်"

"အေးပါဟ ဘယ်သူမှ လည်း မမြင်ရပါဘူး"

"ငါက ကြီးလာရင် ဆရာဝန်ကြီး လုပ်မယ်။ နင်က သူနာပြု ဆရာမ
လေး လုပ်ရမယ်။ ငါ့အနား ဘယ်ကိုမှ မသွားရဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း
မခင်ရဘူးနော်"

"နင်က တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တာ ငါ့ကျ သူငယ်ချင်း မထားခိုင်းဘူး
နင်ကျ သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး"

"နင့်လောက် ဘယ်သူ့ကိုမှ မခင်ဘူး မချစ်ဘူးလေ"

"တကယ်နော် ကတိ"

လက်သန်းကိုထောင်ပြီး ကတိကို တောင်းခံလိုက်သည်။ သူက ရိုင်း၏ လက်ကို သူလက်သန်းဖြင့် လာချိတ်ပြီး ကတိပေးနေသည်။

"မနက်ဖြန်ကျ နင့်ကို လက်ဆောင်ပေးမယ် ဒီမှာ စောင့်နေနော်"

ခေါင်းကို ညိတ်ပြနေစဉ် သူတို့ အိမ်မှ ကားရောက်လာသည်။ ကားဒရိုင်ဘာ ဦးလေးကြီးကို သူ့ကိုတိုးတိုးလေး ပြောပြီး ခေါ်သွားတော့သည်။ သူက နောက်ကိုတစ်ချက် လှည့်ကြည့်ရင်း ပြုံးပြနေသည်။ လက်ပြရင်း လှမ်းခံလိုက်သည်။

"မနက်ဖြန်ကျ စောစော လာခဲ့နော်"

"သားငယ် သားငယ် ငါ့ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ "

မျက်ရည်များကျရင်း မိ၏ ငယ်နာမည်ကို တမ်းတနေသည့် သူမ၏ လက်လေးကို ဆုပ်ကိုင်ထားမိသည်။ တကယ်တော့ သူမရင်ခွင်ထဲတွင် မိ ရှိနေသေးသည်။ ဝမ်းသာသွားသည်။

"ကိုမိ ရိုင်းကို သေချာ ကုသပေးပါနော်"

"ခုက သူ့အဖျားတွေ တက်နေလို့ ပါ ကျွန်တော် ခဏစောင့်ကြည့်ပေးပါမယ်"

သူမ သူငယ်ချင်းများ ဖုန်းဆက်ပြောချိန်က ခေါင်းတစ်ခုလုံး ထူပူသွားခဲ့သည်။ မြေမကိုင် လက်မကိုင် ဖြစ်ကာ မိမိကြောင့် သည် လိုဖြစ်သည် ဆိုသည့် စိတ်ဖြင့် ကြေကွဲရသည်။

သူမ၏ သူငယ်ချင်းများ သည် လည်း အ လုပ်သွားကြ၍ သူမ တစ်ယောက်တည်း မထားရက်ခဲ့။ သူမနှိုးချိန် အထိ စောင့်နေရင်း သူမလက်

ကို ကိုင်ရင်း အိပ်ပျော် သွားခဲ့သည်။ ။

"ကျွတ် ကျွတ်"

ညည်းသံသဲ့သဲ့ ကြားရ၍ ခေါင်းမောကြည့်တော့ သူမဆီက အသံ ဖြစ်နေသည်။ ။

"ရိုင်း နှိုးပြီလား သက်သာလား"

"ရှင်က ဘယ်လိုလုပ် ဒီရောက်နေတာလဲ။ ထွက်သွား"

"မင်းကို ဆေးလာကုပေးတဲ့ သူကို ဒီလိုနှင်ရလား။ ဘာလဲ စိတ်ဆိုး တာလား။ ကိုယ်က မင်းကို ရည်းစား မထားစေချင်လို့ ပြောမိတာပါ။ ကို ယ်အတ္ထကြီး သွားတာပါ။ တကယ်တော့ နစ်နာစေချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ပူလို့ ပါ"

"ရှင်နဲ့ က ဘာဆိုင်လို့ လဲ။ ရိုင်းမှာ ရည်းစားတွေ အများကြီးရှိတယ် နောက်လည်း ထားဦးမှာ "

သိသိသာသာ မျက်နှာ ပျက်သွားသည့် သူပုံစံကြောင့် ရယ်ချင်စိတ် ကို မနည်း ထိန်းထားရသည်။ ။

"ထားပြီးတာက ထားပြီးတာပေါ့။ နောက်တော့ ကိုယ်ကလွဲ ဘယ် သူကိုမှ မထားရဘူး"

"ဘယ်လို ဘယ်လို"

"ဟုတ်တယ် ရိုင်းကို ချစ်တယ်။ ကိုယ်က ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး။ အချိန်ဆွဲ ရတာကိုလည်း မလိုလားဘူး"

"မနေ့ တစ်နေ့ကမှ ဆုံဖူးတာကို"

"နဖူးမှာ ပါတဲ့ ဖူးစာဆိုတာ ဘယ်သူမှ လွဲမရဘူး အချိန်ဆိုတာ

အချစ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးလို့ ကိုယ်က ခံယူထားတာ ဘယ်လိုလဲ"

"ရိုင်းဘက်က လေ့လာရဦးမှာ လေ အချိန်လိုတယ်"

"ဟုတ်ပါပြီ ဒါဆို စာမေးပွဲတော့ ဖြေခွင့်ပေးနော်"

"အင်း ဒါတော့ လက်ခံရမှာ ပေါ့။ အခု ခေါက်ဆွဲပြုတ် ကောင်း
ကောင်း စားချင်တယ်"

"ရမယ် ခဏစောင့်နော်"

ယောက်ျားလေး တန်မဲ့ ချက်ပြုတ်ခြင်းကို မညည်းမညူ လုပ်ပေး
နေပုံက ကြည့်ကောင်းနေပြန်သည်။

"ရပါပြီဗျာ"

စားချင်သဖွယ် ဖြစ်အောင် လုပ်ထားသည့် ပုံစံကိုကြည့်ကာ အသန့်
အရှင်း ကြိုက်မှန်း သိသာသည်။ အရသာကို မြည်းကြည့်ချိန်တွင် ထင်မ
ထားလောက်အောင် စားကောင်းနေ၍ အံ့သြသွားသည်။

"ရှင့်လက်ရာကက ဓာင်းလှပါလား"

"ကောင်းမှာ ပေါ့ ကိုယ်က အားရင်အားသလို ကိုယ့်ဘာသာ ချက်စား
တာ"

"ဒါကိုတော့ သဘောကျတယ်။ ရိုင်းက ချက်ပြုတ်ရမှာ ပျင်းတယ်
လေ ရှင်ချက်တတ်တယ် ဆိုတော့ ရိုင်းအတွက် အဆင်ပြေတာပေါ့"

"မင်းအတွက်ဆို အမြဲချက်ကျွေးမှာ ပါ"

ကဗျာဆန်ဆန် မျက်ဝန်းများက ရိုင်းကို ညှို့ယူ ဖမ်းစားနေသည်။ သ
ည် မျက်ဝန်းများကို ရင်းရင်းနှီးနှီး မြင်ဖူးသည်။ သူ၏ မျက်ဝန်း၏ အန
က်ရှိုင်းဆုံး နေရာအထိ ဝင်ရောက်ဖောက်ထွင်း ကြည့်နေမိသည်။ သူလ

ကံဖြင့် ရိုင်း၏ လက်ဖဝါးကို ဆုပ်ကိုင်ထားပုံက နွေးထွေးလှသည် ။
သည် လို နွေးထွေးမှုမျိုးကို တစ်စုံတစ်ယောက် ဆီကလွဲ၍ မရရှိဖူးခဲ့ပေ။
ထိုလူသည် ဘယ်ချိန်မှာ များ ရိုင်းဆီကို ပြန်လာမည်ဆိုတာ မသေချာ။
ရိုင်းတို့ ၏ ကံသည် ပြီးခဲ့ပြီ စာတန်း ထိုးသွားပြီ။ သူသည် ရိုင်း၏
အချစ်ကို ဦးဆုံးပိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေမယ့် မဆံ့သင့်သူ ဖြစ်နေခဲ့သည် ။ သူကို
မေ့အောင် အမျိုးမျိုး ကြိုးစားခဲ့ရသည် ။ သို့သော် တိုက်ဆိုင်မှုများ ရှိ
လေတိုင်း ရင်ထဲ၌ တမြေမြေဖြင့် နှိုးထ လာပြီး တငွေငွေဖြင့် လွမ်းလျ
လျ ဖြစ်လာရသည် ။
